VASILE MILITARU

TEMELIE DE VEAC NOU

VERSURI

Ediție de exil

VASILE MILITARU

TEMELIE DE VEAC NOU

VERSURI

Ediție de exil

Fam. Simionescu
Dlo. Nea Grigore
cu amintirea zilelor
petrecute în Naples, Fla.
Noul An 1990
Grig. Leo

TEMELIE DE VEAC NOU

PREFAȚĂ

Versurile lui Vasile Militaru nu au fost republicate în România, de către regimul comunist, din cauza caracterului lor patriotic. Scrisul poetului Vasile Militaru nu corespundea directivelor marxiste pentru literatura română, care promova "realismul socialist" și, în cadrul de desvoltare, a acestui "realism socialist", nu era loc și pentru o poezie în care se cântau virtuțile poporului român. Căci prin aceasta s'au caracterizat versurile din cărțile pe care le-a tipărit poetul Vasile Militaru, înainte de epoca marxismului.

Întâmplarea a făcut să ne cadă în mână o parte din scrisul acestui poet și, ca un omagiu postum, ne-am hotărît să aducem la lumina zilei, bogăția de versuri încărcate de simțire românească, ca să fie aducere aminte despre acest poet român, care nu poate fi lăsat în afara istoriei literaturii române. Din scrisul lui Vasile Militaru s'au înfruptat generații de cititori, care îi urmăreau versurile în revistele epocii și în mulțimea de cărți pe care le-a tipărit. Iar versurile din ciclul de **FABULE** pe care le-a răspândit prin periodicele din țară, au atras simpatia și aprecierea unui public cititor de largă circulație, mai ales cele care biciuiau moravurile corupte, care își făcuseră loc în unele zone de viață publică.

Suntem convinși că facem un serviciu real românilor care doresc să cunoască părțile lăsate uitării de către acei care nu vor să fie republicată opera poeților care s'au adăpat din comorile de simțire și gândire strămoșească.

Grigore Scorochirjă.

VASILE MILITARU

ARA UN OM PE DEAL...

Pe-un răsărit măreț de primăvară, —
Când plugurile țării toate ară, —
Eu am văzut, ca zugrăvit pe cer,
Un om cu boi voinici și plug de fier
Arând pe culmea unui deal, stingher...

Din depărtarea câtă sta'ntre noi,
Priviam plugarul cu voinicii boi
Ce par'că nu mergeau, ci mai curând
Alunecau pe zare, ca și când
Erau întruchiparea unui gând...

Trudind, mănoasă brazdă să răstoarne, —
Cu aur pe-ale boilor săi coarne, —
Plugarul, strâns de glia care-l ține,
De dincolo de veac părea că vine
Și că, de viață dătătoarea-i glie
Adâncă, se afundă 'n vecinicie !...

Atunci, eu am văzut în cel ce ară,
Intregul Neam de Daci — legat de Țară, —
Ce, neclintit, pe glia-i stă mereu,
Căci din milenii vine, cu plug greu,
Și ară pe 'nălțimi, spre Dumnezeu !...

Noembrie, 1936

S O R C O V A

Sorcova vesela, măi frate Române,
Ce sameni de veacuri ogorul cu grâne,
Pe unde tot ară cu plugul voinicii,
Să aibă de toate, la târg, veneticii!

Ca piatra de tare, Române, să-ți fie
Călcâiul, pe toată omida din glie,
Când ea, pâinea albă, ți-o fură din spice
Și Neamul ți-l bate cu-a foametei bice !...

Ca stânca, Române, să-ţi fie şi pieptul,
In luptă cu-aceia ce vor să-ţi ia dreptul,
Sau brazda străbună cu Vornici în ea,
Când toţi veneticii ar vrea să ţi-o ia !...

Atunci, către tine — cel ieri al durerii, —
Voi zice: „Fii vesel ca merii, ca perii
Cu crăngi înflorite în pròur d'Aprile,
Române-ieri robul amarelor zile!

Ca viţa de vie
Nevasta să'ţi fie,
Ca strugurii pruncii,
Ca pepenii juncii !...

Să cânţi fără grijă de-alungului gliii,
Că n'au să'ţi mai rabde de foame copiii;
Că aur acasă vei duce cu carul
Şi n'au să'ţi mai prade tâlharii grânarul !

DREPTATE!

Dreptate !.... Ce flămânde de tine, ce 'nsetate
Te caută, de veacuri, noroadele, — Dreptate !...
Intreaga lume astăzi, gemând, prin foc şi sânge,
Te caută şi plânge !...

Se spulberă biserici, se spulberă palate,
Se 'nalţă hecatombe de ţeste fulgerate;
Ard sfintele icoane şi — moaşte — ard şi sfinţii;
Copii ieşiţi din minte, îşi gâtuesc părinţii;
In ghiara nebuniei, ca fiarele turbate,
Se 'ncaeră sub soare
Străvechi şi mari popoare,
Şi fratele, cu ură, sugrumă pe-al său frate, —
Şi fiecare geme: „Dreptate ! Vrem dreptate !"

In care iad te ţine ascunsă Lùcifer,
De n'auzi cum într'una noroadele te cer ?...

Ce duhuri blestemate,
Cu bici de foc te-alungă,
De nu sugrumi obuzul în tunul care bate,
Şi mila ta 'ntre oameni n'o laşi să mai ajungă ?...

Dreptate! — totdeauna tu poţi fi 'n orice loc,
Aidoma ca soarele
Să fericeşti popoarele,
Dar oamenii te-alungă mereu cu bici de foc;
Mereu, Cârmacii lumii te-alungă ca pe-o fiară,
Şi nu eşti nicăirea... tu pasăre sprinţară !...

Şi-atunci, de pretutindeni, o ticăloasă Iudă
Şopteşte la urechia mulţimilor ce-asudă, —
Mulţimi ce-abia aşteaptă, pe Iuda să-l audă, —
Şi răsmeriţa 'ncepe, cu mari vărsări de sânge,
Şi iar Iisus se frânge,
Căzând cu Crucea 'n spate,
Subt biciul plin de plumburi, cu care Iuda'l bate...

O, voi, Cârmacii lumii, — Cârmaci cu mari Palate, —
Dreptate faceţi iute noroadelor ! Dreptate !...

Când soarele-şi trimite la toţi a lui căldură, —
Au cine se mai plânge, sub el, că frig îndură ?...
Ca soarele, dreptate când fi-va 'n adevăr, —
La 'ndemnurile Iudii,
Din toată gloata trudii
Nu i-ar urma chemarea măcar un fir de păr !...

Dar când „dreptate" cere norodul care-asudă
Şi plânsu-i nu vrea nimeni pe lume să-i audă, —
Mulţimile-asculta-vor mişelul glas de Iudă
Şi-atunci ale lor gloate
In lupte se vor frânge
Şi ispăşi-vor toate
In propriul lor sânge !...

De-aveţi în voi un suflet, Cârmaci cu mari Palate, —
Dreptate face-ţi iute noroadelor ! Dreptate !...

IN RĂSCRUCE

De-amar de ani, — viteaz, un călător,
Mânat de soarta lui, a mers pe drum:
A mers, când mai încet, când mai cu zor,
In pieptul lui mereu cu mare dor,
Dar locului el n'a stat nicidecum....

In drumul său, — ca şi lui Făt-Frumos,
Prin codrii de aramă sau de aur, —
Să-l mestece cu pulberea de jos,
Eşia câte-un duşman vijelios,
Când chip de smeu având, când de balaur !...

Dar lui o clipă-i trebuia... atât:
Să-şi tragă dela coapsă paloş greu,
Şi lupta se'ncingea numaidecât;
Işi îngropa duşmanul până'n gât,
Şi iar pornea la drum, cu Dumnezeu...

Pân' a ucis pe cel din urmă smeu !...

Dar călătorul s'a oprit acum,
Cu soarta lui, sub cer, într'o răscruce:
In cele patru zări e numai fum...
Spre negură l-ar duce orice drum;
Doar unul singur spre lumină duce !...
Arată-i, Doamne, pe ce drum s'apuce !...

Că, de-o porni prin negura cea sură, —
Balaurii şi smeii, cu duiumul,
Pe el s'or năpusti cu neagră ură;
Viteazul va urla în a lor gură
Şi va pieri, greşit mergându-şi drumul...

De va alege drumul cu lumină,
N'au să-l doboare smeii niciodată:
Balaurii se vor preface tină,
Şi va intra viteazu 'ntr'o grădină
Cu totul şi cu totul fermecată !...

. . . .

O, Neamul meu, la tine, gândul-mi sboară
Că tu eşti călătorul din poveste...
Ridică-te pentru a mia oară,
Să-ţi aperi a strămoşilor comoară,
Că iar râvnită de-un balaur este !...

Alege-ţi drum, — strămoşii cum te'nvaţă, —
Şi nu uita că, — gata să te poarte, —
Din câte drumuri late ai în faţă, —
Un singur drum te-ar duce azi la viaţă,
Când celelalte toate duc la moarte !...

3 Aprilie 1937.

NEAMULUI VALAH STRIGARE

Fraţi Valahi din patru unghiuri, fraţi de viţă Geto-Dacă,
Fraţi pe care nici o liftă n'a putut robi să ne facă, —
Iată-ne azi robi sub lifta unui Neam care, din lume,
Vrea pe veci să ne sugrume,
Să se şteargă dintre Neamuri strălucitul nostru nume !...

Dar, mai cruzi ca lifta neagră care azi, prin vicleşug,
Ne-a'njugat — plăvani la jug, —
Sunt acei câţiva nemernici, fraţi de sânge, scoşi din minţi
De-ai trădărilor „arginţi",
Cari, de zornăitul dulce, nu mai pot nimic s'audă
Din cât geme ţara toată cu de lacrămi geana udă !...

Toţi aceştia, — o droae de nemernici care vor
Nimicirea Ţării lor, —
S'au făcut, în mâna liftei, crunte *„Coade de Topor“*,
Şi s'au năpustit cu ură, fâlfâind drapele roşii,
Să doboare tot ce'n veacuri au păstrat mai drag strămoşii!

Vor, vânduţii fără inimi, — îndemnaţi de-a liftei gloată, —
Să ne-aprindă Ţara toată;
Nu mai vor s'avem tezaur
In altare pe Iisus;
Ticăloşilor li-i sete de mărirea lor, de aur;
Drojdia se vrea de-asupra; *putregaiul* se vrea sus;
Sufletele lor de fiară
Nu mai au nimica sfânt;
Ei vor „patria“ să piară,
„Dumnezeu“ să fie frânt;
Să fim toţi o biată turmă fără drepturi, nici cuvânt!...
Să nu mai avem ,din toate, sub tâlharii bolşevici,
Decât jug şi plâns în gene, umilinţi, scuipat şi bici;
Soarta naţiei române s'o păstreze lifta'n mână:
Viermii toţi s'ajungă'n slavă, iar luceferii'n ţărână;
Şi, sub tirania gloatei care-şi'nalţă pumnul strâns,
Să ni-se topească ochii potopiţi de-atâta plâns!...

Fraţi Valahi — cu glas de tunet, ne-a strigat un mare „Mag“
Să ne facem toţi o stâncă ,sub al Ţării noastre steag;
S'alungăm „semănătorii de ruine şi pustiu“,
Care vor s'arunce Neamul în mormânt fără sicriu!
El a plâns pe culmea'naltă, când a buciumat aprins,
Neamului aproape'nvins,

Şi-al său bucium l-a dus vântul, prelungit, din stâncă'n stâncă;
L'au fost auzit şi morţii din dormirea lor adâncă:
Fraţi Valahi, chemarea-i sfântă, voi n'aţi auzit-o încă?!...

Cine să te mai trezească, Neam robit de-atâtea Iude,
Dac'auzul tău nici glasul Magului nu-l mai aude?!
Cum să nu ne facă robi,
Ca pe nişte boi neghiobi
Cei mişei: „semănătorii de pustiu şi de ruine“,
Când nici ţie nu ţi-e milă de moşia ta, de tine?!

Cum n'ar împroşca tâlharii
Cu noroi pe toţi „stegarii“,
Tot ce-avem mai drag, mai sfânt;
Cum nu ne-ar scuipa obrazul, şi pe morţii din mormânt,
Când, cu nepăsare, toţi
Ne uităm mereu la gloata de mişei vânduţi, de hoţi,
Făr'a ridica un deget, — ca un hoit ce zace'n glod,
Şi din care viermii lacomi, liniştiţi, în voe rod?!...

O, vă veţi trezi odată, fraţi Valahi, dar prea târziu,
Când va fi aproape gata groapa cea fără sicriu,
In adâncul cărei Neamul aruncat va fi de viu!...

1 Octombrie 1937.

ROMÂNI, IMPRESURAŢI-VĂ ALTARUL!

Impresuraţi-vă Altarul, Români cu inima de pară,
Că 'n jurul lui, — cum niciodată nu fost-a mai primejdios, —
Se 'ndeasă astăzi neamul Iudei, se 'ndeasă lifta fără Ţară,
Ce se frământă zi şi noapte, ca să doboare pe Hristos!

Ca şi omizile ce pomii ajung adesea să-i usuce,
Se năpustesc semiţii astăzi să nimicească Sfânta Cruce!

Tâlharii vor să ne alunge din suflet Cerul cu toţi sfinţii
In care ne-au crezut de veacuri, mereu, străbunii şi părinţii;
Nimic să nu mai avem sfânt
Nici sus în cer, nici pe pământ,
Ca, astfel, fără Cer în inimi, să fim doar turma unor vite
Trăgând în jug vecia toată, sub biciul gloatelor semite!...

De-aceste gloate blestemate
Mereu mai mult împresurate,
Bisericile noastre sfinte îşi sting a faclelor lumină;
Din drum abia, trecând, vre-o babă arar la ele mai se 'nchină;
In turle amuţesc cu 'ncetul bătrâne clopote de-aramă
Cari au chemat Voivozi la rugă, dar azi pe nimeni nu mai chiamă:
In taina zidurilor reci
Sălăşluesc doar lilieci;
Din ctitoriile străbune, ruina muşcă larg cu dinţii;
Pe dinlăuntru—trişti de moarte—se şterg din zugrăveală sfinţii;
Cobind a moarte 'n miezul nopţii, cu 'nfiorări adânci în glas,
In părăsitele Altare doar cucuvelele-au rămas,
Iar pe obrajii Prea-Curatei, — în chip de lacrime şiroaie, —
Prin coperişurile sparte, curg picăturile de ploaie!...

Români, e ceasu' cel din urmă din viaţa noastră azi, în care
Am mai putea goni tâlharii din preajma sfintelor Altare!
Aprindeţi sufletele toate,
Şi 'n mâini cu facle de lumină,
Să isgonim aceste gloate
Ce 'nchid Altarele 'n ruină!

Aprindeţi sufletele — vulturi — şi-a voastră inimă fierbinte, —
Vă cere Dumnezeu din ceruri şi toţi străbunii din morminte!
Acum de nu le veţi aprinde, pe culmi înalte să vă poarte, —
In ceasul următor—de mâine—v'aşteaptă prăbuşirea 'n moarte...
Nu moartea trupului, ce'ţi culcă pe veci durerile 'n sicriu,
Ci moartea sufletului însuşi, când trupul fi-va încă viu;
Când tu, Române, — rob sub lifte — nu vei putea să te mai rogi,
Căci nu vei mai avea biserici, — şi fi-vor numai *sinagogi!*

21 August 1927.

R U G A

Ajută, Doamne sfinte, Ţării mele,
Să-şi umple sufletul de soare şi de stele!
In inima ei, — azi de neguri plină, —
Lumină, Doamne, să reverşi, — lumină!

Alungă-i corbii negri ce dau roată,
Sinistru croncănind în zarea toată,
Şi duhurile rele care vor
Să ne cuprindă 'n negurile lor!....

Alungă toate miasmele ce azi
Ii cad pe flori, pe iarbă şi pe brazi,
Şi'n cerul tot, din zare până'n zare,
Intinde-i curcubeu peste hotare!...

OASTEA ȚĂRII

In ținută de manevre, trece oastea Țării mele, —
Numai spic și numai floare, —
Toată șoimi cu ochii ageri și cu vulturi pe drapele,
Tânără, nemuritoare, —
Oaste pe tăria cărei Neamul sue ca pe-o stâncă,
Pururea biruitoare și nebiruită încă !...

Oaste mare, oaste sfântă, —
Râde sufletul în mine, inima mea toată cântă,
Când îți văd flăcăii chipeși, ca de bronz, pe cai gonaci,
Amintind în măreție pe străbunii Geți și Daci !...

Trec în șir batalioane pedestrașe, cu pas iute,
Gata parcă să s'arunce pe vrăjmașele redute;
Baterii de tunuri grele
Cu servanți de bronz pe ele;
Trec șiraguri
Lănci cu steaguri, —
Nesfârșit, măreț alai
Cu oțele sclipitoare și cu vijelii de cai, —
Și cu cât le sorb cu ochii, înțeleg ce tare scut
Are Neamul meu în oastea-i — pururea, ca și'n trecut !...

Pururea mărire ție, oaste mare-a Țării mele
De șoimi iuți, cu ochii ageri și cu vulturi pe drapele !...
Sus pe culmea cea mai 'naltă sue-ți steagurile toate,
Să 'nspăimânte cu-ai lor vulturi, ale corbilor mari gloate,
Oaste mare, oaste sfântă,
Care'n veci ți-ai frânt vrăjmașii și-ai rămas mereu ne'nfrântă !...

LA CENTENARUL MARTIRILOR HORIA, CLOŞCA ŞI CRIŞAN

Cu ochii duhului din mine,
Vă văd, Martiri ai ţării mele :
Vă văd cu lacrămile'n gene, v'aud adâncile suspine,
V'aud scrâşnind şi văd cum strângeţi în mâini a junghiului prăsele,
Când biciul „Nemeşului"-câine
Cumplit vă'ncolăceşte pieptul,
Muncind ogoarele din care voi rupeţi cea mai neagră pâine,
Şi când, pe glia-vă străbună, voi ştiţi că altul v'ar fi dreptul !...

Aud apoi, în pieptul vostru, adânc mâniile cum tună,
Pe fruntea lată şi'n privire văd negrii nori cum vi s'adună,
Cum fulgere purtaţi sub gene, privind magnatele Castele,
Cum v'adunaţi în codru ceata, în nopţi ca iadul, fără stele,
Şi cum vă sfătuiţi în şoapte,
Sub fiecare miez de noapte,
Jurând să pedepsiţi Magnaţii, al căror bici cumplit vă bate,
Şi să vă faceţi cât mai iute, sub cer, voi înşivă dreptate!...

Ce sfântă e mânia voastră, adâncul vostru uragan,
O, Horia, şi Cloşca, şi Crişan, —
Şi ce nădejdi însufleţite, în focul vostru şi-au pus fraţii,
Că veţi putea să spargeţi noaptea în care vă ţineau Magnaţii !...
Atunci s'au ridicat în zare şi fulgerat-au, mânioase,
Ţepoae de oţel, şi sape, săcuri şi ascuţite coase,
Dar vitregia negrei soarte
Vă tot pândea măreţul gând,
Şi „Nemeşii" cu suflet negru v'au prins şi v'au trimis la moarte, —
Trei vulturi ferecaţi în lanţuri, sub ochii neamului plângând...

Infipţi de roata ucigaşă cu pieptu'n cue lungi de fier,
Voi aţi răcnit, ca să s'audă al vostru răcnet pân' la cer,
Dar Cerul n'a vrut să v'audă,
Căci moartea crudă
Dată vouă,
Era ceruta jertfă sfântă
Pe care Neamul azi o cântă, —
Intregul Neam, din moartea voastră primind isvor de viaţă nouă!...

Priviţi acum: în jurul vostru, e Ţara toată'n sărbătoare:
Căzut-au lanţurile toate şi'n suflete e-atâta soare;
Toţi „nemeşii", rapacii ùlii,
Sub care voi aţi plâns fierbinte, —
Sunt azi un mit, de care nimeni nu stă să-şi mai aducă-aminte,
Şi toată zarea Albei-Iulii
E plină de Drapele sfinte!...

Azi, Tricolorul pentru care voi îndurat-aţi temniţi crunte,
Măreţ, vă flutură pe frunte;
Tot românismul prăsnueşte azi amintirea voastră sfântă;
Frenetic muzicile cântă;
Fierbinte, lacrima iubirii de Neam, în toată geana arde;
Vă'mpresură păduri de suliţi şi'nfiorate alebarde;
Carpaţii şi-au trimis toţi „şoimii", slăvindu-vă, Martiri ai roţii;
In strae albe ca zăpada, cu lacrămi vi-se'nchină Moţii, —
Şi Insuşi Voevodul Ţării, cu inima-I de slavă plină,
Punându-vă cununi pe frunte, în faţa voastră azi se'nchină!...

Nepieritoare să rămâe a voastră amintire sfântă
Pe care 'ntregul neam o cântă,
Căci sângele ce-aţi dat din piepturi,
Cerând a Ţării sfinte drepturi,
E temelia cea de stâncă, — Martiri ai ucigaşei roate, —
Pe care Neamul tot se'nalţă, acum şi'n veacurile toate!...

13 Octombrie 1937.

„INTÂI DECEMBRIE"

„Intâi Decembrie"! — zi mare, zi neasemuit de sfântă,
Pe care'ntregul Neam te cântă, —
Zi'n care s'a'mplinit tot visul viteţilor ce ni s'au dus, —
Cu răsărit măreţ de soare, rămasă'n veci fără apus, —
Tu eşti adânca bucurie adusă nouă de Cel Drept,
Când, — fraţi de-o Lege şi de-un sânge, —
Avurăm dreptul a ne strânge
Pe vecii-vecilor la piept!...
Prin ce cuvinte să cânt oare simţirea inimilor calde
Şi lacrămile bucuriei ce-au curs, obrajii să ni-i scalde,
Când — ne mai stându-ne închisă nici o cărare prin Carpaţi,
Am alergat cu jaru'n suflet şi gene ude, fraţi la fraţi?

Aud şi-acum cântând famfare;
Văd ochi fulgerători de ùlii,
Văd steaguri fâlfâind în zare,
Măreţ ,sub cerul Albei Iulii,
Şi simt în inima mea toată aceiaşi largă'nfiorare,
Sub strigătul a mii de glasuri: „Trăiască România Mare" !
Am plâns atunci, de bucurie, — ca niciodată pân'atunci !
Plângeau cu mine toţi vitejii cei adormiţi prin văi şi lunci,
Al căror sânge — jertfă sfântă — a curs ca un năvalnic val,
Spre-a desrobi pe veci ogorul lung-cotropitului Ardeal...
Şi ochii mei vedeau, prin lacrămi — sub blândul Ferdinand Voivod —
Intreaga Ţară, grea de rod:
Cu grâul ei, cu-a ei comori,
Cu codrii verzi, cu lunci de flori,
Cu inimi de'nălţarea-i plină, cu mii de pluguri care ară,
Cum, între Ţările bogate, va fi cea mai bogată Ţară !...

Dar visul meu strălucitor,
Fu... visul unui visător...
Azi mă cutremură pustiul; mă'nghiaţă nesfârşita jele
Ce s'a lăsat, ucigătoare, pe tot cuprinsul Ţării mele !...
E foamete'n bordei, la sate,
Şi'n inimi desnădejdea bate;
Robiţi străinilor cu totul, — plugarii Neamului îndură
In umiliţi peste măsură, —
Pe când de noi „Unirea" fuge şi'n suflete e neagră ură !...

„Intâi Decembrie", — zi mare, zi neasemuit de sfântă, —
De ce nu-i fericită Ţara ?.... Cu-aşa comori, de ce nu cântă ?...
De ce străinii-au cotropit-o, şi până când va sta ea frântă ? !...

1 Decembrie 1937.

SUS INIMILE, FRAŢI DE MUNCĂ !..

O, harnici fraţi din fabrici, din Mine şi Uzine,
Cu stele mari în suflet şi noapte grea'n cămine,
Spre voi se 'ndreaptă gându-mi, — durerea să v'aline !
Primiţi-mă cu toţii cum aţi primi un frate
Lovit de-atâţi nemernici în sfânta lui dreptate, —
Pe care-acelaş vifor ca şi pe voi îl bate !....
Cu ce drept vin eu astăzi să vă cuprind la piept ?...
Din drepturile sfinte, cu cel mai mare drept:
Vin ca un fiu al muncii — odraslă de plugar, —
Ivit cândva pe lume la umbra unui car,
In timp ce bietul taica se apăsa pe-un plug,
S'aducă cu-a lui brazdă la corbii toţi belşug,
Când el, în a lui traistă ce'n soare sta s'o frigă,
Avea câteva cepe şi-un boţ de mămăligă...

Vin ca un fiu al muncii, care-a'ndurat destul, —
Mai mult răbdând de foame şi rareori sătul,
Nedreptăţit într'una ca voi, scrâşnind din dinţi,
Cu mari furtuni în suflet, şi 'n ochi cu stropi fierbinţi,
Că 'n Ţara noastră hoţii — ades aduşi de vânt, —
Când Neamul flămânzeşte, de truda muncii frânt,
Ospeţe nesfârşite dau toţi, în nopţi stelate,
Cu gârle de şampanii şi-amante desfrânate !...

Eu ştiu că 'n ceasul ăsta de *foame* şi de *noapte*,
Atâţi mişei vă'ndeamnă la răsmeriţă'n şoapte,
Atâţi vor să vă 'nşele — ca alte dăţi şi-acum, —
Spre-un „rai" vrând să vă ducă prin sânge şi sugrum,
Ca, năruind aceia ce nu clădit-au ei,
Tot Neamul să-l robească o ceată de mişei !...
O, fraţii mei de muncă, de foame şi de frig,
La voi, cu glas de tunet aşi vrea acum să strig :
Pe calea care cată mişeii să vă poarte,
Nicicum nu veţi ajunge mai mult decât la moarte !
Dar dacă dor vă este de-o mai tihnită viaţă, —
Cu Dumnezeu în suflet, vă viu azi c'o povaţă :
A voastre inimi toate, — pe cât ne-avem hotarul,
In dragostea de Ţară arzând cum arde jarul, —
Să bată laolaltă, unite 'n vrere-adâncă,
Şi veţi preface 'n pleavă a mişeliei stâncă !...

Stăpâni pe glia noastră când n'or mai fi străinii,
In flori îmbătătoare ni-s'or preface spinii,
Şi inimile toate ce azi ne stau ca frânte,
Pe veci uita-vor jalea şi-ncepe-vor să cânte !...

Sus inimile toate, deci, fraţii mei de muncă,
Pe masa căror hoţii azi frimituri aruncă !
O singură bătae bătând să spargă pieptul,
Cu piepturile *munte*, să stăm pe ce ni-i dreptul !
Când mii de ani fiinţa ne-o adânciră-aici, —
Stăpâni să fim ni-i dreptul, — nu *slugi* la *venetici !..*

SUB TRICOLOR

Neam Român ce vii din vifor, Neam ce-ai sângerat din greu,
Dar, cu pieptul tău, duşmanii ţi-i-ai biruit mereu;
Neam viteaz care urcat-ai culmea visului tău sfânt,
Dar, de şi cu zori pe gene, astăzi gemi ca ieri mai frânt, —
Smulge-ţi sufletul din noaptea ce-a'nceput să te'mpresoare;
Urcă-te pe culmi, spre soare,
Neam cu ţara toată flori,
Plină numai de comori;
Strânge-te sub Tricolorul biruinţelor străbune:
Pune umăr lângă umăr, suflet lângă suflet pune,
Să te faci năprasnic munte, fără nici o cărărue,
Să nu poată nici o fiară pe-a lui steiuri să se sue,
Ci să cadă fulgerate,
In prăpăstii fără fund,
Toate fiarele spurcate
Ce'n hăţişuri ţi-s'ascund !...

Nu simţi tu vrăjmaşa haită ce'mprejurul tău se strânge,
Dornică de hoit şi sânge ?....
Nu-i simţi oare răsuflarea ?... Colţii lacomi tu nu-i simţi,
Ascuţiţi ca nişte ace şi, ca secerea, cu zimţi ?...

Tu priveşti cu nepăsare cum se luptă ticăloşii
Să-ţi alunge Tricolorul cu-ale lor otrepe roşii ?...
S'ajungi robul unor haite pe-ale tale plaiuri verzi ?...
Să-ţi pierzi datinele toate, hora, doinele să-ţi pierzi ?...
De prin sfintele biserici să te laşi cu cnutul scos ?...
Clopote să nu mai sune la'nvierea lui Hristos ?...

O, de mii de ori nemernic ar fi neamul ce sub soare,
S'ar lăsa robit în lanţul liftelor cotropitoare,
Fără Dumnezeu şi Ţară, —
Când, sub focul lui de pară,
Liftele cu zdrenţe roşii ar putea oricând să piară !...

Neamul meu, — în miez de noapte, glas adânc, cu dor fierbinte,
Se ridică pân'la mine, din străbunele morminte;
Sunt Voivozii şi plăeşii, buciumaşii dela munte,
Sunt arcaşii, scutierii cei cu pletele cărunte,
Cari, în vremuri vechi, putut-au toate liftele să'nfrunte...

Oare, tu nu le-auzi glasul ?... Gemăt lung e glasul lor
Şi ne strigă tuturor:
„Strângeţi-vă laolaltă toţi, sub sfântul Tricolor !....
„Braţul tuturor să-l ţină ! Braţul tuturor să-l poarte !...
„Doar sub el e biruinţă, — în afara lui, e moarte !..."

Eu ascult şi mă cutremur hohotind, cu ochii uzi...
Neamul meu, tu n'auzi glasul marilor străbuni ?... N'auzi ?...
Stai năuc şi mi-te clatini ?...
Nu străbate pân' la tine glasul marilor Muşatini
„Descălecători de Ţară, păstrători de Neam şi datini" ?...

Neamul meu, — eu plâng şi scriu:
Dacă nu eşti mort, ci viu, —
Fă din Tricolor trei flacări ,iar tu, foc măreţ sub ele,
Sue-ţi flacările sfinte până dincolo de stele,
Ca să nu le mai ajungă hoarda liftelor mişele !...

Dacă nu poţi face astfel, Neamul meu, — de mii de ori,
Mai curând să vrei să mori,
Decât, rob, să vezi de-asupra-ţi cârpa steagurilor roşii
Şi s'auzi cum strănepoţii îşi vor blestema strămoşii !...

BUCURĂ-TE ŢARA!...

— GÂNDURI INTR'O ZI FESTIVĂ —

Bucură-te, Ţară scumpă, îmbrăcată de paradă,
Că, din alte ţări străine, vin prieteni să te vadă !
Şterge-ţi lacrima din gene !... Ce oftezi într'una frântă,
Când atâtea muzici cântă ?...

Cântaţi muzici, cât mai tare, toate câte sunteţi voi,
Ca să nu se-audă plânsul văduvelor de război !
La răspântiile toate, muzici, azi cântaţi, cântaţi,
Că prea gem, sleiţi de foame, marii noştri „mutilaţi" !...

Azi e zi de sărbătoare și datoare ești să joci,
Țara mea cu jale multă, jefuită de escroci !...
Foametea și desnădejdea tu n'ai drept să ți-le spui
Țară scumpă, nimănui,
Când la tine ospătează toată lifta cu pistrui !...

Cine să-ți ogoae plânsul ?... Să te-audă, cine poate,
Când atâtea muzici cântă la răspântiile toate ?...
Cui, o lacrimă să'i pice,
Că 'n bordei n'ai foc pe vatră,
Când tâlharii ce te pradă, ospătând, duc trai ferice,
Infrățiți cu veneticii, în palate mari de piatră ?...

Cum vrei oare, scumpă Țară,
Soarele dreptății sfinte pe-al tău cer să mai răsară,
Dacă toți cei ce te fură, liberi petrecând, fac haz
Și, când ceri să intre 'n ocnă, scuipă 'n bietul tău ob
Oare, când vei pune mâna, Țară scumpă, Țară blândă
In grumajii celor care vor ca Iuda să te vândă ?
Celor cari într'una rod
Multul gliei tale rod, —
Câțiva hoți înfipți în ceafa unui biet întreg norod ?...

Dar... mă iartă, Țară blândă, că, de-a tale suferinți,
M'am trezit și eu, cu tine, a haiduc scrâșnind din dinți.
Azi e sărbătoare sfântă,
Când, — deși flămândă ești, —
Nu se plânge, ci se cântă
Intregirea ce ți-au dat-o Sfinții dela Mărășești !...

Mâine însă, Țară scumpă, sfinții tăi suiți la cer,
Să le faci dreptate cer:
Viața nu și-au fost jertfit-o ei, Arhanghelii tăi mari,
Pentru ca tu s'ajungi roabă unor cete de tâlhari;
N'au murit, scăpându-și Țara, marii noștri mucenici,
Ca să ți-se 'nfigă 'n glie gloatele de venetici !...
N'au căzut pentru desfrâul
Hoților ce'ți fură grâul,
Țară plină de belșug,
Nici, — când lor le crapă burta, — tu să tragi flămândă 'n jug !

Azi deci, fâlfâind drapele, cântă, Țară fără pâine,
Și, — cum cer ai tăi Arhangheli, — judecata s'o'ncepi mâine:
Ori destinului tău mare fir de aur știi să'i torci,
Ori întreaga ta grădină va fi cocină de porci !...

1 Decembrie 1936.

COLIND

Bună dimineața la Moș Ajun, Române-frate,
Din brazda căruia mereu străinii 'și fac palate !...

Colindători cu doruri mari, cu stele 'n suflete și 'n gând,
Venim la tine, frate blând,
Prin vifor drumul străbătând...

Spurcații lupi gonesc în turmă,
Adulmecând a noastră urmă,
Să nu ne lase să-ți aducem urarea unui trai mai bun,
Dar lupii vor cădea curând, c'avem toți bâte de alun...
Bună dimineața la Moș Ajun !...

E ceru 'ntunecat ca un mormânt
A cărui candelă s'a stins de vânt
Și crucea-i sub vifornița s'a frânt...
Prin întuneric, pașii noștri grei
Abia găsesc cărarea spre-al tău sărac bordei...

Și'n timp ce vântu 'n hornuri stă soarta să ți-o vaite,
Noi, cei goniți de haite,
La geamul tău, Române, — c'un vis ce vrea să stea
Intruchipând a Țării strălucitoare stea, —
Cântămu-ți, azi, cu-în gene de lacrămi cald adun:
Bună dimineața la Moș Ajun !...

Române-frate, — astăzi nu-ți cerem colindețe,
Ci să ne vii în ceată, cu durde și sinețe,
Să doborîm toți lupii ce urlă pe moșie
Și vor să ne sfâșie !...

Altminteri, mii de haite s'or năpusti pe tine
Și s'or înfige 'n gâtu-ți spurcatele jivine,
Și oasele-ți trosni-vor în gura lor de fiară,
Și toți colindătorii cu stele au să piară...

Ai înțeles, Române din sat și din cătun ?
Bună dimineața la Moș Ajun !...

PURTĂTORII TORȚEI

STUDENȚIMEI ROMÂNE

Spre voi, azi, purtători ai torții, durutul suflet mi'l îndrept,
Căci soartă bună pentru țară, doar dela voi am drept s'aștept...

In codrul Neamului, — în care s'a 'ntins atâta putregai
Și însuși vântul primăverii n'aduce decât „of" și „vai", —
Azi, numai voi urcați spre soare, — biruitor și verde crâng, —
Și-ași vrea, la pieptul plin de doruri, cu mii de brațe să vă strâng !

Copii ai lipsei și-ai durerii, înghesuiți prin vechi mansarde,
Al căror foc nu arde'n vatră, dar sufletul ca smirna arde ;
Flămânzilor, a căror hrană adesea'i un pătrar de pâine, —
In voi,—cu spade mari de flacări,—eu văd Arghanghelii de mâine,
Arghanghelii ce-or pune capăt atâtor suferinți nedrepte
Și'ntregului desmăț ce cântă pe-ale nemerniciei trepte...

Sus torța sufletelor voastre, copii cu suflete curate,
Ca să puteți curma tot jaful, să faceți plânsului dreptate !...
Să umpleți ocnele, pe viață, cu-acei nemernici și mișei
Ce'nfometează țara toată, ca să se ghiftuiască ei !...

PRINOS PENTRU VITEJII ŢĂRII

Inchid a ochilor mei pleoape...
Mi-alunec gândul înapoi...
Icoane cutremurătoare, din depărtări, îmi vin aproape,
Şi văd vitejii ţării mele luptând sub vifor de răsboi...

Ii văd pornind mereu asalturi spre culmi, din văgăuni adânci,
Ii văd prin sârmele ghimpate, sub foc, târându-se pe brânci;
Aud aprinsele lor şoapte,
Bătaia inimii fierbinte;
Ii văd cum sboară din tranşee către vrăjmaş, în miez de noapte,
Străfulgeraţi de şueratul înăbuşitului „Nainte"!;

Şi-i văd, sub trăsnet de obuze,
Sub de mitraliere grindeni,
Cum mor cu zâmbetul pe buze,
Uimind vrăjmaşii pretutindeni!...

Ii văd pe paturi de spitale, însângeraţi, culeşi din lupte,
Cu mâini şi cu picioare rupte;
Cu feţe galbene ca ceara, cu răsuflări tot mai încete,
Cu pântecele sfârticate de schije şi de baionete;
Cu ochii scoşi, cu limbi umflate, cu guri ce vorbe nu mai spun,
Inebuniţi de spaima morţii, năuci de trăsnete de tun, —
Bieţi sfinţi viteji, în faţa căror de milă inima se frânge,
Şi te cutremură fiorii, că nu vezi decât sânge, sânge!...
Mi-s pline genele de lacrămi şi-abia mai depăn firul slovii
De toată jalea negrăită ce-a fost pe'ntinderea Moldovii...

Dar vitejia Geto-Dacă, la'ntâiul vânt de primăvară,
Se smulge din mormânt afară
Şi-apucă armele, s'alunge pe toţi vrăjmaşii ei din Ţară!...

Atunci pornit-a, cu mânie cum nu s'a mai văzut sub soare,
O mare oaste de Arhangheli, — întreaga ţării mele floare, —
Şi-a fost căzut cu plumbul morţii pe tot al vrăjmăşimei vad,
Cum numai trăsnetele cad,
Şi patul armelor căzut-a atunci pe fruntea inamică
Cum numai trăsnetu'n mânie pe fruntea munţilor mai pică,
Şi nu ştiu dac'a fost vreodată
Mai spulberată
Pleavă'n vânt,
De cum a fost atunci oştirea vrăjmaşilor ce'n veci s'a frânt!...

O, pentru voi, viteji ai Țării, cari ați căzut ca niște sfinți,
Nu sunt cuvinte de slăvire destul de tari și de fierbinți,
Ci numai lacrima ce pică
Și'ngenuncherea noastră mută
Sunt, poate, singure, prinosul ce'n slava voastră se ridică,
Vă'nvălue ca o tămâe și tălpile vi-le sărută!

BUCIUM DE PE CULMI

Frații mei Români de sânge, — jale multă, jale mare,
Ne-a cuprins, de-o vreme, Țara, în străvechile-i hotare:
Din Hotin și pân' la Mare, de la Tisa pân' la Nistru,
Corbi cu moartea 'n plisc și 'n ghiare,
Corbi cu croncănit sinistru,
Au umplut a noastre plaiuri, pustiind tot ce ni-i drag;
De prin huciuri ne-au stins floarea și ne-aduse spini în prag;
Ne-au stins razele de soare toate, una câte una,
Spuza stelelor ne-au stins-o, și luceferii, și luna, —
Și rămas-a peste Țară, între cer și 'ntre pământ,
Noaptea corbilor de pradă, cei mereu aduși de vânt...

Neamului acesta mare, Neamului acesta blând,
Iuda i-a furat surâsul, bucuriile, pe rând,
Bogăţia i-a răpit-o, l'a lăsat tot mai flămând,
Şi-astăzi, — rob la el în ţară, Neamului cel amărît,
Iuda i-a pus mâna 'n gât,
Fără milă să-l sugrume,
Şi să-l şteargă de pe lume,
Ca să nu i-se mai ştie nici de urmă, nici de nume!

Astăzi, pe-ale noastre plaiuri, Iudele cu suflet crud
Tăbărât-au ca gândacii borangicului, pe-un dud:
Nu e 'n dudul tot o frunză,
Gura lor să n'o pătrunză,
Nu e ramură pe care aceşti viermi să nu se urce,
Cu-a lor bale să n'o spurce;
Şi nu-i ramură, din care viermii cei nemernici rod,
Să dea Neamului alt rod,
Din întregul ei belşug,
Decât doar ce se cuvine boului trăgând în jug!...

Cei care iubesc minciuna, desfătarea şi desfrâul,
Ne storc viile de vinuri, ne vând rapiţa şi grâul;
Iudele cari, de milenii, nu mai sunt legaţi cu cerul,
Din pământ ne scot cărbunii, şi ţiţeiul tot, şi fierul;
Cei cari au ştiut atâta să ne-aducă somn ca plumbul,
Ne vând viţele, şi fânul, şi secara, şi porumbul,
Şi, din toată bogăţia, toată truda
Şi tot strânsul,
Nouă nu ne lasă Iuda
Decât gemătul şi plânsul!...

O, Români, voi, fraţi de sânge, ascultaţi, din munţi cum vin —
Lungi oftări de codru verde, şi suspin după suspin;
Voi, Românii, ascultaţi
Cum se prăbuşesc gorunii, brazii mândrilor Carpaţi,
Ascultaţi cum, zi şi noapte, cad, sub vitrege săcuri,
Codrii lui Ştefan Cel Mare, —
Secularele păduri, —
Şi răspundeţi dacă vouă, tuturor, nu vi-se pare,
Că-ale *Iudei* fierăstrae,
Neamului, şira spinării, cu cruzime azi i-o tae?...
Ascultaţi prelungul vuet ce din codrii toţi s'aude, —
Loviturile săcurii veşnic nesătulei *Iude,* —
Şi răspundeţi, — cei ce încă mai aveţi auzul viu, —
Dacă, iar, nu vi-se pare, — cum pricep eu cel ce scriu, —
Că azi *Iuda* pregăteşte Neamului întreg, sicriu?!...

Dacă voi, Români de sânge, auziţi acest prohod
Ce ni-l cântă-aşa sinistru al *semiţilor norod,* —
Fiţi un suflet, o simţire, fiţi o inimă de pară,
Să scăpăm din ghiara Iudei înflorita noastră Ţară!
Ridicaţi-vă ca unul, cu de Neam iubire-adâncă, —
Piept de foc şi piept de stâncă, —
Braţ de fier, pe culmi înalte sfântul Tricolor să-l poarte,
Să re'nvie
Pe vecie
Neamul Românesc din moarte!...

Octombrie 1937

SATIRA III

Mă uit la tine, Ţară, de-atât amar de vremi:
Te văd robind flămândă, te-aud mereu cum gemi,
Ştiu cât eşti de bogată, cât aur ai, — şi ştiu
Cum plânsul, — moştenire — îl porţi din tată 'n fiu,
De muncă 'ntr'una frântă
Pe pluguri şi pe sape,
In timp ce-atâţia trântori, furându-ţi rodul, cântă, —
Căci nimeni nu se 'nalţă, de jafuri să te scape...

Mă uit la „patrioţii" ce 'şi bat într'una pieptul,
Strigând că ei vor face, pe dreptul tău să-ai dreptul;

Ii tot aud cum urlă ,de vre-un pătrar de veac,
Că, dorurilor tale, ei ştiu s'aducă leac, —
Dar când ajung pe culme, — dup'un străvechiu învăţ, —
S'aşează fiecare la marele ospăţ,
Sub cântecele cărui, tu, cea cu ochii uzi,
Zadarnic le ceri leacul, că... nu te mai auzi!...
Muiat în lacrămi, glasu-ţi se tângue 'n zadar,
O, Ţara mea bogată, dar pururea flămândă...
E auzit doar glasul evreului samsar,
Căci glasul lui e aur şi aurul e-un dar
Pe care „patrioţii" pot Ţara să şi-o vândă!...

C'o şoaptă doar, semiţii când îşi grăesc vre-un dor,
S'adună „patrioţii" cei mari în jurul lor,
Şi se 'mplineşte totul, — pe aur, se 'nţelege, —
Chiar când a lor dorinţă ar fi o făr-delege!....
O, „patrioţi" nemernici, o, „patrioţi" mişei,
Prin voi coboară plânsul şi foametea 'n bordei:
Prin voi ne fură grâul,
Porumbul şi secara,
Străinii cari în chefuri îşi lăfăesc desfrâul,
Când, fără pâine 'n vatră, se istoveşte Ţara!...
Prin voi, toţi veneticii, cu mii de fierăstrae,
Pădurile ne tae, —
Când, fără foc, vitejii — schilozi pe veci — ne pier,
In bojdeuci sărace, ucişi de-al iernii ger,
Uitaţi în noaptea neagră de voi, ca şi de cer....

UNDE NE SUNT CÂNTĂREȚII ?...

Țara lui Ștefan Cel Mare,
Țara lui Mihai Viteazul
Geme'n vechile-i hotare,
Plâns mereu având obrazul,
Fiindcă gloate venetice, cu palate mari de piatră,
Vin să-i fure pe'ntrecute pân'și àzima din vatră...

Unde ne sunt cântăreții, — glas de bucium să ridice
In potriva ăstor gloate lacome și venetice,
Care cată să robească
Țara noastră Românească, —
Țara scumpă, pentru care
Ni s'a stins atâta floare,
Și-atâți mari străbuni vărsat-au sângele din a lor piepturi,
Să pecetluiască'n veacuri ale noastre sfinte drepturi ?...
Cum, când Țara'ntreagă geme, sugrumată-atât de crud,
Căntăreții-i n'o aud ?!

Intre genele-i când Țara, de jăratic lacrămi sfarmă,
Buciumașii-i de pe munte nu dau buciume de-alarmă ?...
Când străinii, pe grumazu-i, un călcâi de gâde-au pus,
Buciumașii frați de sânge n'au nimic-nimic de spus ?!
Veneticii ne sugrumă, să ne curme firul vieții!
Unde ne sunt buciumașii ? Unde ne sunt cântăreții ?...
S'au închis
In turn de vis ?...
Nu răsbate pân'la ei
Glasul foamei din bordei ?...
Din suspinele aduse Neamului, de-un Neam străin,
Ei n'aud nici un suspin ?!
Nu văd oare ei desmățul
Celor puși să ne sugrume,
In a căror mari palate nu mai ia sfârșit ospățul
Și nu seacă niciodată a șampaniilor spume ?....
Oare ei nu văd desfrâul
Celor ce ne fură grâul, —
Când pe sate ni-se'ntinde sărăcia cea mai neagră,
Iar plugarii noștri harnici mor de foame și pelagră ?!

O, destul, destul cu visul, cântăreți ai Țării mele!
E frumos să-ți legeni visul în păinjeniș de stele,
Să cânți genele iubitei, ochii, gura, sânii mici
Și-al ei glas ca ciripitul gureșelor rândunici, —
Dar când Țara vă stă frântă
Sub dureri de negru sbucium, —
Voi aveți chemarea sfântă,
Să prefaceți lira'n bucium,
Și din vârf de steiuri nalte, înecate'n zări albastre,
Să strigați în patru vânturi toată jalea Țării voastre!

UNDE NE SUNT CÂNTĂREȚII ?...

Țara lui Ștefan Cel Mare,
Țara lui Mihai Viteazul
Geme'n vechile-i hotare,
Plâns mereu având obrazul,
Fiindcă gloate venetice, cu palate mari de piatră,
Vin să-i fure pe'ntrecute pân'și àzima din vatră...

Unde ne sunt cântăreții, — glas de bucium să ridice
In potriva ăstor gloate lacome și venetice,
Care cată să robească
Țara noastră Românească, —
Țara scumpă, pentru care
Ni s'a stins atâta floare,
Și-atâți mari străbuni vărsat-au sângele din a lor piepturi,
Să pecetluiască'n veacuri ale noastre sfinte drepturi ?...
Cum, când Țara'ntreagă geme, sugrumată-atât de crud,
Cântăreții-i n'o aud ? !

Intre genele-i când Țara, de jăratic lacrămi sfarmă,
Buciumașii-i de pe munte nu dau buciume de-alarmă ?...
Când străinii, pe grumazu-i, un călcâi de gâde-au pus,
Buciumașii frați de sânge n'au nimic-nimic de spus ?!
Veneticii ne sugrumă, să ne curme firul vieții !
Unde ne sunt buciumașii ? Unde ne sunt cântăreții ?...
S'au închis
In turn de vis ?...
Nu răsbate pân'la ei
Glasul foamei din bordei ?...
Din suspinele aduse Neamului, de-un Neam străin,
Ei n'aud nici un suspin ? !
Nu văd oare ei desmățul
Celor puși să ne sugrume,
In a căror mari palate nu mai ia sfârșit ospățul
Și nu seacă niciodată a șampaniilor spume ?....
Oare ei nu văd desfrâul
Celor ce ne fură grâul, —
Când pe sate ni-se'ntinde sărăcia cea mai neagră,
Iar plugarii noștri harnici mor de foame și pelagră ? !

O, destul, destul cu visul, cântăreți ai Țării mele !
E frumos să-ți legeni visul în păinjeniș de stele,
Să cânți genele iubitei, ochii, gura, sânii mici
Și-al ei glas ca ciripitul gureșelor rândunici, —
Dar când Țara vă stă frântă
Sub dureri de negru sbucium, —
Voi aveți chemarea sfântă,
Să prefaceți lira'n bucium,
Și din vârf de steiuri nalte, înecate'n zări albastre,
Să strigați în patru vânturi toată jalea Țării voastre !

Să suiţi pe ţancuri drepte, precum sue numai cerbul;
Fulger să vă fie scrisul, tunet să vă fie verbul,
Să treziţi întreaga Ţară, câtă e prin munţi şi lunci,
Pân'la cei mai fragezi prunci, —
Că, — dormind ca până astăzi mai departe, — mari şi mici,
Vom pieri sub tirania gloatelor de *venetici!*

10 Iulie 1937.

E R O I L O R

Spre voi, viteji al căror sânge a curs — hotarul apărându-l, —
Ingenunchiat, tot Neamul astăzi îşi nalţă sufletul şi gândul!...
Spre slava voastră, din altare, se'nalţă fumul de tămâe,
Viteji a căror nume sfinte neşterse'n veci au să rămâe!...

Fiţi binecuvântaţi în veacuri, voi, păstrători de vechi hotare, —
Viteji cari aţi căzut în lupte, visând o Românie-Mare!
De-apururea mărire vouă în înfloritul Paradis, —
Că voi aţi biruit prin moarte, şi s'a'mplinit al vostru vis!...

Dar noi ?... Suntem noi vrednici oare de jertfa sângelui cel sfânt
Ce-a curs din piepturile voastre pe vechiul Neamului pământ ?....
Nu plângeți oare 'n Raiul vostru, că-atâta liotă străină
Culege roada jertfei voastre din scumpa Neamului grădină ? !

O, eu aud mereu mustrarea vitejilor cu piept de fier,
Pe care tunetul adesea, mugind, ne-o bubue din cer,
Că voi prea mari ați fost, prin jertfă, pe când urmașii sunt prea mici,
Lăsând ca România-Mare s'ajungă Rai la *venetici!*

9 Iunie 1937.

ZECE MAI

Zece Mai ! Zi de isbândă ; pentru Noamul tot, zi sfântă ;
Zi în care și strămoșii în albastra slavă cântă,
Că moșia pentru care și-au jertfit ei viața toată,
Cuprinzând pe toți Românii, toată-i floariște rotată !

Cânte muzicile toate ! Fâlfâiască 'n vânt drapele !
Bucuria să se 'nalțe până dincolo de stele,
Că, după ce 'n lupte crunte sângele ne-a curs mereu,
Astăzi peste noi, mai mare nu e decât Dumnezeu !

Iar dacă 'n cuprinsul roatei, fiecare pom în floare,
Cotropit e de omida cea mai crunt nimicitoare, —
Noi, care-am luptat cu-atâtea lifte tari, și nu ne-am frânt,
Nu ne temem că omida nu vom face-o pleavă 'n vânt !

POVESTE

...Şi-a pornit viteazul „Făt-Frumos“, —
Vis de aur poleindu-i geana, —
Pe-un cal alb, ca zorii luminos,
A pornit viteazul „Făt-Frumos“, —
Dela Smeu să-şi scape „Cosinzeana“...

Ferecată de grozavul Smeu,
Să n'o vadă razele de soare,
„Cosinzeana“ suspina mereu
Şi izvor de lacrămi curgea greu
Pe obrajii ei frumoşi de floare...

Dar, cu chipul ei suav în gând, —
Chip ce tot adâncu'i însenină, —
Făt-Frumos pe cal gonea sburând,
Codrii de aramă'nfremătând,
Ca un mare chiot de lumină!

Smeul însă i-a eşit în drum, —
Flacări vii de foc vărsând pe gură,
Şi jeratic, şi venin, şi fum, —
Şi-a 'nceput o luptă de sugrum
Făt-Frumos cu Smeul plin de ură!

Mânioase, paloşele lor
Păreau două fulgere'n bătae;
Făt-Frumos isbia în sburător
Şi urla spurcatu'ngrozitor,
Când simţea că paloşul îl tae!...

Dar, viclean cum l'a croit păcatul,
Se făcu o gădină grozavă:
Nouă căpăţâni avea spurcatul
Şi pe Făt-Frumos-nevinovatul,
Nu lipsit-a mult să-l facă pleavă!

Capetele gădinei spurcate
Cădeau rând pe rând, scăldate'n sânge,
Dar viteazul simţi foc în spate
Şi de moarte inima că-i bate,
Când, haìn, balaurul îl strânge...

Dar atunci, ca din pământ răsare
Uriaşul lumii Sfarmă-Piatră
Şi când braţul îşi ridică'n zare,
Gàdina mai urlă-odată tare
Şi căzu ,murind pe-a luptei vatră !...

Făt-Frumos atunci privi la dânsul,
Işi simţi de lacrămi udă geana,
Şi-anevoe stăpânindu-şi plânsul, —
L'a cuprins în braţe cu tot strânsul
Şi-au plecat să ia pe „Cosinzeana" !

Şi din turn când ea putu să iasă, —
Arătându-i stârvul de balaur,
Făt-Frumos sbură cu-a lui Crăiasă,
Pe-al său cal ca spuma mării deasă, —
Zugrăviţi pe-un răsărit de aur !...

Iar în zarea lor, adânc senină,
Răsărind un mare curcubeu, —
Parcă un Arhanghel de lumină,
Pe subt arc de biruinţă-plină,
Se suia în cer spre Dumnezeu !

UNIREA NOASTRĂ

...Şi astăzi muzicile cântă...
Mai tare inima ne bate,
Sărbătorind unirea sfântă
A celor două „Principate".

Rostind vorbiri înflăcărate, de cari ni-se 'nfioară buza,
Azi Neamul tot înalţă slavă lui Alexandru Ioan Cuza ;
Cresc inimile noastre toate şi ne uităm întreg aleanu',
Când — stâlpi de foc — răsar aevea Rosetti şi Cogălniceanu,
Şi toţi luceferii „Unirii" iluminaţi de-acelaş dor :
Din neamul românesc să facă pe veci o turmă şi-un păstor !...

Și nu'i Român ca să nu simtă în suflet fericirea toată,
Că 'ntregu-i Neam, pe vecinicie unit, e azi o mare roată...
Dar, lângă toată bucuria ce laolaltă azi ne-a strâns,
De ce sunt piepturi ce oftează, de ce sunt ochi topiți în plâns ?
De ce sunt inimi înghețate
Și gânduri cu scrâșniri de iad ?...
De ce a noastră bucurie atâta vaet o străbate
Și-atâtea suflete 'nstelate din slava cerurilor cad ?....

De-avem în piept iubire-adâncă
Spre-a nemuri a noastră Țară, —
De ce nu suntem toți o stâncă,
De ce nu suntem toți o pară ?...
De ce, mereu otrăvitoare, o 'ntreagă liftă venetică,
Atâția pumni închiși ridică
Și-ațâță Neamul, fără frică ?...

La toate semnele 'ntrebării, o, frați Români — de v'ați pătruns,—
Voi singuri veți găsi răspunsul, — și nu e decât un răspuns :
Nu ne-am „unit" cum cere legea neclătinatelor uniri,
Nu ne-am unit în „cuget și'n simțiri" !

Așa când ne-om uni cu toții : nedesbinați în veac-de-veac, —
La toate dorurile noastre, o, frați Români, găsi-vom leac,
Și-atunci, serbătorind „Unirea",—cu toți vrăjmașii tăi înfrânți—
O, Țară, vei putea să cânți,
Să râzi, să joci și să petreci,
Pe vecii toți biruitoare și de nebiruit în veci !...

LETOPISEȚI

...In una mie nouă sute treizeci și doi,
Când lupii sărăciei înfigu-și colții 'n noi, —
Trei sferturi ale neamului se frâng
Și sub harapnicele birurilor plâng,
Când li-se vinde la mezat, cu sacii,
Porumbul din hambare sau nutrețul vacii...

Trei sferturi ale neamului meu blând
Ce s'a trezit : din veac-de-veac, arând, —
Cu scârbă grea se uită azi la plug,
Văzând că peste tot al plugului belșug
Stă : nedreptate, rapt și vicleșug !

Şi 'n timp ce'n culmi desmăţul şi jaful stau la 'ntrecere, —
Trăind din ce dă plugul, din ce dă sfânta secere, —
In gemătul, oftatul şi scrâşnetul de dinţi
Ce ese din bordeiul plugarilor cuminţi,
Eu parc'aud tumultul şuvoiului de munte,
Ce vine primăvara cu spumegări cărunte,
In calea cărui, — pae rostogolitte, — pier
Grei bolovani de stâncă şi brazi cu fruntea 'n cer...

NOAPTEA SFÂNTĂ

Trâmbă albă de lumină din adâncuri s'a răsfrânt,
Ca să lege'n noaptea sfântă, tainic, Cerul de pământ
Şi, pe trâmba luminoasă, mii de îngeri albi de sus,
Roi, cântau de-asupra ieslii unde s'a născut Iisus !...

Prunc în scutece sărace, cu săracii prunci la fel,
L'au găsit pe El păstorii, — cei dintâi crezând în El,
Iar când se'nchinau ciobanii Celui ce venea 'ntre plângeri,
Auzeau cum cântă'n slavă glasul miilor de îngeri...

Păcătoasei lumi El vine, — Impărat fără Palate,
Să domnească prin iubire, isbăvind-o de păcate, —
Impărat născut pe fânul aşternut de-asupra humii,
Pentru ca'n genunchi să-I cadă Impăraţii toţi ai lumii !...

Şi, de-asupra ieslei sfinte, când a vrut în zări să stea,
Luminoasă călăuză Magilor, o mare stea,
Au pătruns în micul staul, cu smeritul lor alai,
Şi-au îngenunchiat la Domnul, dela răsărit, trei Crai...

Inchinatu-s'au cu daruri: aur, smirnă şi tămâie,
Celui ce din Cer venise, omenirea să mângâe,
Şi-au purces a da de veste lumii, cei trei Magi, pe urmă, —
Că născutu-s'a Păstorul cărui lumea va fi turmă !...

Dar ei n'au ştiut să spună că Iisus va şti ce-i plânsul,
Că va suferi cum nimeni n'a mai suferit ca Dânsul,
Că, pentru iubirea-I sfântă ce din ceruri o aduce,
El va fi vândut de Iuda şi-apoi răstignit pe cruce !....

NI SÂNT SĂGETAŢI STEGARII!

De când veacurile toate curg şi noi le ştim de număr,
N'a fost nici un Neam pe lume să nu poarte-un Steag pe umăr:
Şi-orice Neam, atâta vreme cât îşi ţine Steagu'n vânt, —
Chiar însângerat în lupte, — de vrăjmaşii-i nu e'nfrânt...

Steagul e icoană sfântă,
Dătătoare de lumină!
Steagul Neamului lor, falnic, toţi poeţii lumii-l cântă,
Neamurile lumii toate îl slăvesc şi i-se'nchină!
Steagul ţine loc de bucium, şi mătasea lui — chiar ruptă —
Fâlfâind în zare, chiamă floarea Neamului la luptă !...

Când pe-un Neam îl fac vrăjmaşii, Steagu-i sus să nu-l mai poarte,
Acel Neam înclină fruntea şi se prăbuşeşte 'n moarte !...

Şi duşmanii ţării mele, toate-acestea le ştiu bine,
Le ştiu toţi „semănătorii de pustiu şi de ruine",
Lepra omenirii'ntregi ,—
Tăvăliţi în făr'de-legi, —
Hiene crude, ticăloase,
Dornice mereu de sânge, şi de hoituri, şi de oase, —
Care uneltesc în umbră moartea Neamului Român,
Fiindcă i-a primit în vatră, fiindcă i-a'ncălzit la sân !...

Dar, ca să doboare Neamul ce de-atâta vreme'l pradă,
Mai întâi chitesc vrăjmaşii, Steagurile lui să cadă !
Şi, spre-a frânge-acele Steaguri ce ne-au pus în mână Larii,
Ni sunt săgetaţi Stegarii !...

Din adâncuri de'ntuneric, cu săgeţi de moarte — lucii, —
Ne-a fost săgetat de Iuda, marele Stegar al Crucii !...
Fiindcă El trezeşte Neamul să-şi păstreze-a lui comoară,
Iuda i-a trimis săgeată otrăvită, ca să moară !

Neamul din al cărui suflet piere flacăra credinţii,
E o turmă care pierde tot ce i-au lăsat părinţii !
Şi, pierind Stegarul Crucii, — Iuda vede Crucea frântă,
Vede Neamul ca pe-o turmă ce nimic nu mai cuvântă,

Flămânzind în vânt şi ploae,
Şi pe care, fără frică, poate vecinic s'o jupoae !...
Dar el nu vrea numai pradă, ci chiteşte: toată turma,
Dintre Neamurile lumii pentru veci să-şi piardă urma !...

Ca să-şi împlinească visul, Iuda, — stingător de vieţi, —
Dă la trădători în mână arc şi tolbă cu săgeţi,
Indemnându-i să ţintească, să doboare şi să piară
Toţi Stegarii cari înalţă focul dragostei de Ţară !...

Toţi acei ce ţin la gură sfântul bucium de alarmă,
Sunt ţintiţi, să-i nimicească mişeleasca Iudei armă,
Iar în locul unor astfel de Stegari, peste Români,
Să se'nalţe *făr'delegea,* — ieri cătuşe-având la mâni !...

Fraţi de viţă Getto-Dacă,
Fraţi cu ţara de-aur plină, dar cu vatra crunt-săracă,
Face-ţi-vă zid cu toţii — într'un suflet, mici şi mari, —
Sus pe culmi să ne rămână marii Neamului Stegari,
Buciumele lor să tune,
Peste sate şi cătune,
Să le'nalţe tot mai sus,
Neamului să-i risipească somnu'n care doarme dus,
Şi, sub steagurile sfinte ce le ţin Stegarii'n mână, —
Mândra naţie Română
Să se'nalţe — vălvătae între cer şi-al ei pământ, —
Pe semănătorii urii să mi-i facă pleavă'n vânt,
Ca, — din sgură lămurindu-l, — diamantul ei cel greu,
In Coroana Veşniciei să-l aşeze Dumnezeu !...

Octombrie, 1937

EROULUI NECUNOSCUT

Te plâng, Erou necunoscut,
(Şi poate frate-tău te plânge),
Că, după ce-ai fost Ţării scut
Şi i-ai fost dat întregul sânge, —
Prin vitejia, ta, de care în veci aminte ne-om aduce,
Tu n'ai putut, ca tot creştinul, să ai la cap măcar o cruce !...

Te-a blestemat cumva măicuţa ce te-a ţinut, copil, la sân:
Să dormi sub lespedea de piatră în veci de veci ca un păgân ?...
Ce blestem a căzut pe tine aşa de crunt şi de hain,
Mormântul tău să n'aibă Cruce ca ori şi ce mormânt creştin ?

Prin sita genii mele plânsă, te văd, la Mărăşeşti în lunci
Cum faci în pripă semnul crucii şi'n focul luptelor te-arunci :
Ca un Arhanghel în mânie
Loveşti cu sabie de foc
Şi piept, cu pieptul tău să ţie,
N'au toţi vrăjmaşii la un loc !...
Şi-ai biruit în semnul crucii făcut din creştinesc îndemn...
Şi-acum, de-asupra frunţii tale, n'ai dreptul la al crucii semn ?!...

O, sfânt viteaz, — în miez de noapte, a tale oase
Glorioase,
Să lase cripta fără Cruce şi să pornească mânioase, —
Strigoi, — să sgâlţâe de piept
Pe cei ce — ticăloşi la suflet — nu-ţi dau măcar la Cruce drept !

Şi dacă, totuşi, scumpe frate,
Te vor lăsa fără dreptate
Cei ce, pe urma jertfei tale, şi-au făurit apoi palate, —
Să blestemăm pe cei ce Crucea la sfântul tău mormânt n'o vor :
Ca'n veci de veci să n'aibă parte de Cruce pe mormântul lor !...

Aprilie 1937

CHIOT CĂTRE CEI CU PLUGUL

Dragi prieteni dela sapă, risipiţi pe deal şi luncă,
Cei ce nu gustaţi pe lume bucurii decât în muncă, —
Ale căror pluguri sfinte, sub alean de ciocârlie,
Ară strămoşeasca glie, —
Oaste ageră, ne'nfrântă pân' acum de nici o oaste,
De şi 'n lupte totdeauna ai luptat cu arme proaste;
Oaste falnică, cinstită, de plugari
Cu braţe tari, —
Pentru tine scriu acestea, cu iubirea 'n suflet — pară, —
Când vrăjmaşii iar încearcă să ne lase fără ţară...

Dar ei nu vin azi cu arme către ţara de belşug,
Vin, tâlharii, cu minciună, cu 'nvrăjbiri şi vicleşug,
Căutând să ne răstoarne, ca pe mirişte un plug!
Ei sunt, toţi, duşmanii crucii şi-ai altarelor creştine,
Ca să nu mai poată nimeni lui Hristos să i-se 'nchine,
Şi-unde-au biruit tâlharii, în ţări vechi şi mari din lume,
Inceput-au, plini de ură, pe toţi popii să-i sugrume;
Pe nevinovaţi să-i ardă; joc să-şi bată de toţi sfinţii;
Pe copii să-i răstignească pe când martori stau părinţii;
In cruzimea lor de fiare, ei silit-au blestemaţii:
Taţii să-şi ucidă pruncii, fraţii să-şi ucidă fraţii;
Peste tot să fie numai jale, sânge şi pârjol, —
Sufletul creştin să geamă rătăcit, pustiu şi gol, —
Şi-astfel, crudelor jivine,
Toţi închinătorii crucii în genunchi să li-se 'nchine,
Şi, ca robi, să nu mai aibă niciodată drept la bine!

Fraţi plugari cu suflet mare,
Cari-aţi sângerat atâta pentru vechile hotare, —
Isteţimea minţii voastre va putea şi 'n miez de noapte
Să cunoască pe vrăjmaşii ce vă spun minciuni în şoapte...
Ei, cu blestemată gură,
Semăna-vor vouă 'n suflet, pe şoptite, neagra ură;
Ura ce dărâmă totul şi prin sânge 'şi face drum,
Ura plină de sugrum,
După care nu rămâne de cât moarte, plâns şi scrum!...

Când asemenea jivine vin
Cu gândul lor hain
La căminul vostru vesel, de belşug şi soare plin, —

Frați plugari cu țară mândră și cu lanuri mari de grâu,
Nu vă prindeți lor de brâu,
Ci scuipați-le obrazul, ca la hoți și la mișei!
Nu vă faceți frați cu ei!
Asmuțiți pe ei zăvozii din ogrăzi și dela stână,
Să 'nțeleagă ticăloșii că noi, Nația Română,
N'avem țară de vânzare să le cadă lor în mână!

SUS CUGETELE

Români cu doruri mari în suflet, voi frați de suferinți-amare,
Români care răbdați de foame în țara plină de belșug,
Când veneticii fără țară ne-au prins belșugul tot în ghiare
Și sângele din noi îl sug, —
Sus fruntea ,neamul meu, ce astăzi stai frânt pe sapă și pe plug,
E ceasul desrobirii tale și ceasul arderii pe rug:
Aprinde-ți focuri mari în piețe, cu toată slova blestemată
Ce cată să ne-aprindă țara prin tirania bolșevică!...
Un trădător va fi românul ce azi cu nepăsare cată
La cei ce luptă zi și noapte să facă România mică!

Sus cugetele voastre toate, Români cu doruri mari sub soare!
Unicul ceas din veșnicie, să ne trezim, mai bate-acum:
De-l auzi-vom, — mâine, țara va fi doar lamură și floare,
De nu, — va fi ruini și scrum;
La poarta lor, Românii noștri s'or legăna 'n spânzurătoare,
Copiii ne-or cerși pe drum
Și'n vecii toți, — cu tricolorul răpus de steagurile roșii, —
Nu vom mai fi stăpâni pe glia în care ne-au lăsat strămoșii!..
Români, — cu vifor greu în suflet, ridic azi buciumul aprins
Și bucium de pe vârf de munte, s'audă fiecare ins:
Treziți-vă cât mai e vreme! Tâlhara gloată de străini,
Din toți Românii vrea să facă martiri încununați cu spini!

Prin slova ei otrăvitoare, cu ură cruntă și adâncă,
Ea vrea cenușă 'n vânt să facă ,pe rând, a neamurilor stâncă,
Să nu-i mai stea nimic în cale, —
Orice i-ar place, să-și aleagă, —
Și-atot-puterniciei sale
Să i-se 'nchine lumea 'ntreagă!

Noroade mari căzut-au pradă acelei seminții rapace, —
Trecându-le prin foc și pară,
Iar astăzi ,hidra blestemată ce turbură a lumii pace,
Asupra țării noastre scumpe a'ntins, urlând, spurcata-i ghiară...

Români, — din groapa lor, străbunii ce lupte mari știau să poarte,
Vă fulgeră cu ochi de flacări și gem de dincolo de moarte:
„Nemernic pentru veci rămână cel care azi nu se ridică
„Să-și scape moștenirea scumpă de toată lifta venetică!

„Cu toți urmașii lui, acela, în patul zacerii să pice
„Și'n veci să nu se mai ridice!
„Să urle de dureri cumplite, pe perna lui de lacrimi udă,
„Și nimeni chinul să nu-i vadă, și nimeni plânsul să-i audă,
„Precum nu vede și n'aude nici el acum, când, istovită,
„Răcnește Țara prinsă 'n ghiare de hidra care vrea s'o'nghită!"

HRISTOS A ÎNVIAT!

Cântaţi, creştinelor popoare,
In sărbătoarea cea mai sfântă!...
Văzduhul tot miroase-a floare
Şi toate clopotele cântă!...
Fiorii vieţii larg străbat...
Cântaţi!... Hristos a înviat!

Cu El re'nvie firea 'ntreagă;
Se umple zarea de lumină;
De raza soarelui se leagă
Şi om, şi viermele din tină,
Şi inimile toate bat,
Cântând: Hristos a înviat!...

Aleargă fluturi albi prin ramuri,
Infioraţi de viaţă nouă,
Şi gâze mici, în mii de neamuri,
Işi scaldă aripile 'n rouă
Şi toate parcă 'ngână jos:
„Din morţi a înviat Hristos!...

Atâtea vietăţi tresaltă,
Mai aprig dornice de viaţă,
Şi vor o treaptă cât mai naltă
Din treptele ce au în faţă;
Nu-i nici un vierme pe pământ,
De-un altul să se lase 'nfrânt!...

O, Neamul meu, — Iisus Prea-Dreptul,
Spre viaţă paşii vrea să-ţi poarte!
Sus inima ce-ţi umple pieptul,
Ca să re'nvii şi tu din moarte!...
Sus fruntea, Neam încovoiat:
Din morţi, Hristos a înviat!...

MĂRIRE VOUĂ!

Mari viteji ai Ţării mele, ale căror oase sfinte
Odihnesc prin lunci şi plaiuri ,fără cruci, fără morminte,
Voi, nebiruiţi Arhangheli care pentru veci aţi frânt
Lifte ce-au venit să smulgă vechiul neamului pământ, —
Ţara toată 'ngenunchiată şi cu ochii uzi de rouă,
Căutând la voi în slavă, zice azi: Mărire Vouă!

Voi v'aţi dus... gemea pământul din rărunchi şi până 'n creste,
Tremurând sub paşii voştri ca sub smeii din poveste!
Cerul tot părea că-i gata peste lume să se darme
De năvala celor care alergau atunci la arme;
Trenuri lungi cu voi ciorchine pe acoperiş, pe scări,
Se urneau pe toată clipa spre hotare, de prin gări
Şi se 'nfiora văzduhul până'n slăvile albastre,
De urale nesfârşite şi de cântecele voastre!...

Se 'ntrebau atunci bătrânii, cu mândrie: „Care ţară,
„Cu viteji ca ei pe lume, ar putea cândva să piară?
„Ce vrăjmaş destul de tare ar putea sub sfântul cer,
„Birui vitejii noştrii care par turnaţi din fier?
„Cine e nerod pe lume să gândească a fi'n stare,
„Că prin ei nu se va face mâine România Mare?"

O, şi n'au greşit bătrânii, că la Mărăşeşti apoi
Trăsnetele din tărie nu cădeau mai crunt ca voi
Peste gloatele vrăjmaşe, să le curme astfel duhul,
Deşi ele-aveau în mână şi pământul şi văzduhul!

Voi, în clipa fără seamăn, — nu sub coif şi'n zale lucii, —
Aţi făcut, în toată graba, creştineşte semnul crucii
Şi-aplecaţi pe baionete în cămăşi pe-alocuri rupte,
Aţi pornit, cu ochi de flacări, cea mai sfântă dintre lupte!
Gloanţele 'mpânzeau văzduhul şi'nainte şi'napoi; —
Milioane de albine alergând nebune 'n roi, —
Plumb topit cădea pe creştet, flacări vii curgeau din slavă,
Fumuri se târau de-a lungul şi de-alatul, cu otravă,
Dar, subt toată grozăvia iadului cel mai fierbinte,
Voi vitejii ţării mele, viforoşi aţi mers 'nainte!

Cu duşmanii-apoi dând pieptul, aţi pornit grozavul treer:
Ţestele-au sburat ca pleava, şanţul s'a sleit de creer,
Coastele s'au frânt ca paiul, mâinile s'au smuls din umăr
Şi-au căzut atunci vrăşmaşii mii şi sute fără număr...
Şi-au rămas apoi să plângă, — şi la noi şi la duşmani, —
Mii de văduve sărmane, mii de mame şi orfani...

Ați căzut și voi în luptă: a fost însă vrerea sorții,
Ca să vă 'nălțați la ceruri, prin puterea sfântă-a morții,
Dar în clipa când, stăpână, simțeați moartea că se lasă,
Fiecare, ca prin ceață, i-ați văzut pe cei de-acasă,
Și, cu-a lor icoană'n suflet, v'ați suit apoi în zare,
Să priviți cum înflorește țara'n vechile-i hotare;
V'ați suit în slăvi albastre, pururea să stați în rai,
Lângă Ferdinand cel Mare, lângă Ștefan și Mihai,
Să vedeți cum toată Țara, cu pe gene caldă rouă,
In genunchi, pe la răspântii, cântă azi: Mărire Vouă!"

IMNUL NEAMULUI

Veniți Români din larga zare,
Mereu să fim uniți, mereu,
Să făurim o Țară tare,
Să placă și lui Dumnezeu!

Și când spre noi veni-vor iară
Vrăjmașii care vin și pier,
Noi să fim trăsnet ce doboară
Stejari cu fruntea pân' la cer!

C'avem porunci din ceruri date:
Luând furtunile 'n răspăr,
Altar să facem din *dreptate*,
Din *bine* și din *adevăr!*

De vitejie 'nfiorate
Şi pline de-al iubirii har,
Să punem piepturile toate
In jurul Patriei hotar!

Că noi, prin munţi şi văi mănoase,
Pe care ard făclii de maci,
Avem comori de sfinte oase:
Avem strămoşi Romani şi Daci!

Trăit-am veacuri de robie;
Strămoşii ne-au fost traşi pe roţi,
Dar am păstrat a noastră glie
Şi vom păstra-o vecii toţi!

Măreaţă e a noastră soartă;
Sus inima, Români, mereu,
Căci Dumnezeu pe căi ne poartă
Şi'n veci cu noi e Dumnezeu!

PRINOS LUI A. C. CUZA

A. C. Cuza, — din ce Soare, Cerului să cerem aur,
Să scrim numele Tău mare, să-l păstrăm în veci tezaur?
Căci în veacurile toate, scump apostol, se cuvine
Neamul tot să Ţi-se 'nchine,
Fiindcă l'ai trezit la viaţă, — dreptul lui cerând în lume,
Când, de vânt aduse gloate erau gata să-l sugrume!...

Ce stejar a stat pe culme şi nu s'a plecat de fel,
Când furtunile, cu ură, au venit să bată 'n el?...
Câte mii, dintre gorunii
De pe munţi, cu fruntea 'n cer,
Sub mâniile furtunii,
Şi sub trăznete, nu pier?...

A. C. Cuza, e stejarul ce'ntr'al Neamului pământ,
Sus pe culmi a stat într'una, aprig sgâlţâit de vânt,
Dar el n'a vrut să se plece !... nici un ram nu i-s'a frânt !
A ţinut furtunii pieptul, —
In măreaţa lui verdeaţă, —
Neclintit, — ştiind că Neamu-i pe vecie are dreptul
Şi la glia lui străbună, şi la Cer, ca şi la viaţă !...

Şi 'n străvechile hotare, acum, iată, — nalţi şi tari, —
Milioane de stejari, —
Codru tânăr, plin de sevă, cu frunzişul cum e spuza,
Răsărit din măreţia şi din sufletul lui Cuza !...

Codrul însă, — pentru-acela care ştie să asculte, —
Are doruri mari şi multe !...
Ce vrea codrul verde: brazii, fagii, paltinii şi sorbii ?...
Ascultaţi-i tâlcul vorbii:
„Din pădurea Românească, pentru veci să plece corbii !
„Peste codrul viu, făptura prin văzduh să nu-şi mai poarte
„Corbii doritori de leşuri, corbii-aducători de moarte !

„Şi mai vreau, — suspină codrul, — ca de pe-ale mele ramuri,
„Neamul vâscului să piară dintre oaspetele Neamuri ;
„Fiindcă vâscul, fără milă în spinarea mea s'aruncă
„Şi — tâlhar — îmi suge vlaga, fără nici un fel de muncă !...

„Spuza de omizi, în frunză,
„Să nu mi-se mai ascunză,
„Căci omida otrăvită, pe-orice ram ar da ocol,
„Frunza cade răsucită, ca atinsă de pârjol...

Apoi, „carii", — viermii urii ce stejari într'una rod,
Până-i prăbuşesc în glod, —
Sunt duşmanii-acestui codru, — şi ei n'au alt dor sub soare,
Decât numai să-l doboare,
Să se bucure, când codrul li-s'o frânge la picioare !...

Toţi aceşti duşmani de moarte, codrul cere deci să plece,
Vlaga lui să n'o mai sece ;
Să-i rămână — dragi surori, —
Numai scumpele lui flori,
Ca, din slăvi, bătrânul soare cu-a lui raze să desmierde
Numai lamură aleasă: Românescul codru verde !...

A. C. Cuza, — azi, Românii te slăvesc cu ochii 'n rouă,
Că, din sufletul tău mare, sorb puteri de viaţă nouă, —
Viaţă plină
De lumină
Şi de chiot smuls din soare,
Viaţă 'n veci nebiruită, pentru veci biruitoare !...
Azi, Românii, — toţi o pară, —
Sorb setoşi aghiasmă sfântă din iubirea Ta de Ţară,
Şi 'n căţui de inimi pus-au smirna sufletului Tău,
S'o aprindă 'n Ţara toată, să gonească *duhul rău!* ...

Toţi, — cu inima Ta vie, inima lor vin să-şi lege,
Prin lozinca-Ţi neclintită: „Naţie, Hristos şi Rege" ;
Toţi lupta-vor la 'mplinirea scumpă lor şi scumpă Ţie,
Ca 'n vecie ROMÂNIA a ROMÂNILOR să FIE !

NOAPTEA SFÂNTĂ

II

Când pe cer văzut-au Magii stea nemai văzută încă,
Strălucind pe-a omenirii de păcate noapte-adâncă,
Inţeles-au că e steaua unui Impărat ce vine,
Lumea toată să-L slăvească şi pe veci Lui să se'nchine!

Şi'ncărcând pe-a lor cămile daruri scumpe, cum anume
Magii n'au mai dus nici unui Impărat din larga lume,
Au pornit în căutarea Celui care-avea să vină,
Sufletele să le umple de Cereasca Lui lumină!...

Pe când însă împăraţii au palate aurite,
Impăratul omenirii se născu 'ntr'un ţarc de vite,
Şi'naintea frunţii Celui care-avea să poarte spinii
Cei dintâi îngenunchiat-au mieii, boii şi asinii!...

Din câmpii, trimişi de Ingeri ce veneau cântând de sus,
Au intrat apoi păstorii să se'nchine lui Iisus
Şi'n genunchi,—cu-ale lor daruri—cei trei Magi căzură'n urmă,—
Ca să 'nchipuiască astfel toată-a omenirii turmă!...

Mieii, boii şi asinii, erau, astfel, însăşi Firea;
In păstori — îngenunchiată — era toată omenirea;
Iar în Magi, era ştiinţa sau întreaga'nţelepciune
Ce veneau, cu umilinţă, lui Iisus a se supune!...

Aducând la noi iubirea care nu cunoaşte ură,
El venea să năruiască idolii cu mută gură;
Celor urgisiţi în temniţi, să le fie soare 'n prag;
Istoviţilor, — odihnă; slăgănogilor, — toiag;

Stâncă celor în vâltoare; reazăm celor buni şi blânzi;
Insetaţilor, fântână; azimă, la cei flămânzi;
Desnădejdea s'o mângâe; lacrămile să usuce, —
Când ştia că, pentru toate, răstignit va fi pe cruce!...

Astfel, când veni din Ceruri Mila Lui fără măsură, —
Pe pământ născu 'mpotriva-I cea mai ne'mpăcată ură, —
Ură care'n veci nu iartă, ură mai presus di fire
Ce-a dospit mereu în inimi pân'la crunta răstignire!

Iar de-atunci, — deşi milenii anii lumii trec mereu, —
Cei ce n'au primit în suflet până azi pe Dumnezeu,
Duşi de marea lor trufie, — aur adunând comoară, —
Pe Iisus-Mântuitorul îl ucid a doua oară!...

LA MOARTEA REGELUI FERDINAND

Tara mea smălţată'n floare,
Ţară cu troiţe plină,
Şerpuită de isvoare,
Potopită de lumină,
Stinge'ţi astăzi toţi bujorii, frânge-ţi crinii toţi în două
Si'ţi aprinde toată iarba luncilor, cu foc de rouă,
Ca, pe'ntinsul lor, cât poate să cuprindă ochiu 'n zări,
Luncile să ardă toate un potop de lumânări, —
Că'ntre Sfinţii cei din slavă, — mari în cer şi pe pământ, —
Cu icoana ta în suflet, se mai duce azi un Sfânt...

Țară mândră și bogată, Țară dulce, Țară plină
De viteji ce dorm sub nalbe, romănițe și sulfină;
Țară de plugari cu pieptul și cu umerii de fier,
Ce te-ai ridicat adesea — vijelie — pân'la cer;
Țară care niciodată
N'ai putut fi'ngenunchiată,
Pleacă-te'n genunchi acuma, sub zăbranic larg de jale,
Că-a'nchis ochii pe vecie Regele măririi tale...

Rege uriaș, — icoană care, pământește, moare,
Insă, care'n suflet, vie, ne rămâne ca un soare;
Sfântule ce-ai plâns atâta și-ai gemut, dar nu Te-ai frânt,
Desrobind întru vecie vechiul neamului pământ;
Culme de înțelepciune și isvor de bunătate,
In zidirea cărui, astăzi, viul vieții nu mai bate, —
Cum să poată spune graiul omenesc, ce mult ne doare,
Că Te duci pentru vecie de pe dragile-Ți ogoare?...
Cum să tâlcuim în Cronici, prin săracă limba slovii,
Toată jalea și tot plânsul celor mulți — odată floare, —
Printre cari-ai plâns atâta, pe câmpiile Moldovii?...

O, sărac ne-ar mai fi graiul și'n zadar am vrea, printrânsul,
Să ne spunem jalea'ntreagă, cum o poate spune plânsul...

Și, când vorba ni'i atâta de puțină, de săracă,
Și nețărmurit de mare jaliștea care ne seacă, —
Alta nu ne mai rămâne, când Arhanghelul ne pleacă,
Decât ochii să ne plângă, pe când gura să ne tacă...
. . . .

Dormi în pace însă, Rege Milostiv și pururi Drept,
Care pleci cu-atâtea doruri frânte'n falnicul Tău piept;
Dormi în pace, că Odorul cu ochi vii, cu păr bălai,
Ce ne lași, când pleci spre rai, —
Va fi, mâine, VOEVODUL sau ARHAGHELUL MIHAI
Și, ca ei, cu spadă lată, pe cal alb ca spuma spumii,
Va uimi, cu-a Lui mărire toate marginile lumii!

24 Iulie 1927

HRISTOS A ÎNVIAT!

II

Hristos a înviat, creştini !...
Din morţi, Hristos a înviat !...
E zarea plină de lumini
Şi parcă Serafimi de crini
Străbat văzduhu'n lung şi'n lat:
Creştini, Hristos a înviat !...

In toate, Duhul Lui cel sfânt,
Trimite har de viaţă nouă,
Şi tuturor de pe pământ
Le pune'n inimi câte-un cânt,
Şi râde'n bobu'cel de rouă,
In care Cerul stă răsfrânt...

Surâsul Lui e-acel pe care
Il cerne salcia pe ape;
El toarce'n fiecare floare
Un fir de aur smuls din soare
Şi'n vadul milei Lui, încape
Chiar viermele, să se adape !...

Strivitul fir de iarbă verde,
Sub mângâerea Lui re'nvie;
Pe toţi El vine să-i desmierde,
La toţi aduce bucurie;
Credinţa'n El cine nu-şi pierde,
Rămâne viu în vecinicie !...

Şi'n timp ce El stă sus, în slavă,
Atâtor neamuri, drept comoară, —
Un singur Neam, — un neam-otravă,
De l-ar avea iar, om, — să moară, —
Cu ură crâncenă, grozavă,
L'ar răstigni a doua oară !...

INCHINARE M. SALE REGINEI MARIA

Slăvită fii în vecinicie, cea mai frumoasă 'ntre Regine,
In fața Cărei, cu iubire, tot Neamul vine
Să se 'nchine,
Că mult ai alinat durerea vitejilor de prin spitale,
In zile negrăit de crunte,
Când mâinile Măriei-Tale
Cu degete de crin veniră, duios să-i mângâe pe frunte!

De câte ori, a Ta privire, de vis și bunătate plină,
Nu le-a umplut de viață pieptul și sufletele de lumină !...
De câte ori, vitejii noștri, care simțiau încet cum pier,
Nu Ți-au cules în ochi Icoana, nălțându-se cu Ea la cer !...

De câte ori, ale lor lacrămi asemeni jarului fierbinte,
N'au picurat — cele din urmă — pe neaua mânii Tale sfinte !...
Noi Te-am văzut, în ceasuri grele, cu ochii'n lacrămi, ca o Sfântă,
De jalea Țării Tale frântă:
De inima-i mereu aproape, bătea și inima Ta 'n piept,
Ducând curajul în tranșee, cu Ferdinand cel Bun și Drept,
Când, pe câmpiile Moldovii, sub toată vitregia sorții,
Ne cuprinsese desnădejdea și ne 'nghețase frigul morții !...

Noi știm, Regină-a bunătății, de câte ori, de milă plină,
Te-ai frânt în fața suferinții, uitând ades că ești Regină
Și știm ce-adânc Te poartă 'n ele acele Ctitorii prin care,
Asupra celor care sufăr, reverși atâta alinare !...

De-aceia, noi, între icoane, Te-avem, Măria-Ta, Icoană,
Purtând Regeasca Ta Coroană,
De care însă mai presus,
Pe frunte porți un nimb de raze, ca Sfinții puși lângă Iisus !...

Păstreze-ni-Te Cerul încă, Măria-Ta, icoană vie
Mulți ani, mereu Ocrotitoare,
Ca'n fiecare miez de toamnă, tot Neamul Românesc să vie
Cu sufletul cireș în floare,
Cum vine astăzi, să-l aștearnă Măriei-Tale la picioare !...

UNIREA NOASTRA

O, Neamul meu, de sânge Geto-Dac,
Infipt aici din negură de veac,
Al cărui plin de lacrămi încrâncenat trecut
Fu viscol de săgeţi şi sângerări pe scut,
Te bucură acuma din inima ta toată,
Umplând de hori străvechea hotarului tău roată !

In veci nebiruite, cu vulturii pe ele,
Impodobeşte-ţi zarea de falnice drapele,
Şi muzicile toate sub cerul tău să cânte,
Că gloatele vrăjmaşe mereu fugiră 'nfrânte,
Iar tu stăpân rămas-ai străvechiului tezaur,
Să ari, cu sori pe gene, în veci cu plug de aur...

Dar, poți tu spune astăzi, o, Neam cu mari Muşatini
Că eşti unit în suflet, ca-n veci să nu te clatini?...
O, nu! căci, gând şi suflet, de-ai fi acum o stâncă,
N-ar sta deschisă-n față-ți prăpastia adâncă
Spre care tot aluneci, împins de cei ce vor
Pe veci tu să te nărui, pentru-nălțarea lor!...

De-aceea, azi, când zarea gătită ți-e-n drapele,
Unit în gând şi-n suflet, ridică-te sub ele,
Un uriaş năprasnic, cu braț şi piept de fier,
Cu tălpile pe glia-ți, cu fruntea sus în cer,
Ca, astfel, uriaşul, cu plugul lui de dac,
Să are printre stele, luceferind în veac!...

NAŞTEREA DOMNULUI

Pe cer, în noaptea-ceea, ardea un colb de stele
De-asupra omenirii cu păcătoase gloate,
Cu regi, pe fruntea căror sclipeau coroane grele,
Cu împărății supuse pe veci pieirii toate...

Şi-atunci, în noaptea ceea senină şi adâncă,
Zăriră Magii lumii, pe cer, o mare stea,
O stea străluminată, nemaivăzută încă,
Şi-au fost purces, cu daruri, călăuziţi de ea!...

Căci, – cititori în stele fiind în noaptea humii,
Trei Magi ştiau că vine, cu strălucire foarte,
Iisus-Mântuitorul sau Împăratul lumii,
Cel care-avea să calce cu moartea peste moarte!...

Ei au ştiut că'n lume Cel care-avea să vină,
Va 'ntuneca, prin Mila-I, toţi Regii şi-Impăraţii :
La slabi, va da toege, la orbi va da lumină,
Va sătura flămânzii, va adăpa 'nsetaţii !...

Şi L'au aflat pe-Acela a Cărui sfântă milă,
Ca soarele venit-a pe oameni să-i mângâe, —
Şi Magii 'ngenunchiară pe umedă argilă,
Şi daruri I-au dat : aur, şi smirnă, şi tămâe !...

Atunci, berbecii, boii, viţeii şi asinii,
Cu-al răsuflării abur, au încălzit pe-Acel
A Cărui sfântă frunte urma s'o 'ncingă spinii,
Şi 'n cue mari, pe Cruce, să-L bată *Israel !..*

O PRIMĂVARĂ NOUĂ...

O primăvară nouă ni-s'a ivit în ţară
Cu raze mângâioase, cu blânde adieri,
Sub care Neamul, harnic, cu plugurile-i ară,
Cu noui nădejdi în suflet, ca florile de meri...
O primăvară nouă, — începere de Veac, —
Intregul Neam să-şi afle durerilor lui leac...

Au îmbrăcat caişii odăjdii de lumină
Şi liturghii înalţă mireasma lor spre cer...
Adânc plecaţi pe brazde, plugarii toţi se'nchină.
In rugăciunea muncii, cu braţele de fier...
Şi'n fundurile slăvii, au cine-mi poate spune
Că ciocârlia însăşi nu cântă'n rugăciune ?...

Eu sorb adânc în ochii-mi, — din primăvara verde, —
Icoana muncii sfinte, — cu oameni şi cu boi, —
Şi gândul meu fugarnic aleargă şi se pierde
In adâncimea vremii, cu veacuri înapoi...
Şi văd, ca printr'o ceaţă, în vremile de-atunci,
Cum vieţuiau străbunii cei mari, pe-aceste lunci :

Călcaţi mereu de hoarde, mereu cu ele'n luptă, —
Lăsând ades pe brazde plăvanii cu-al lor plug, —
Băjenărind prin codri, mereu cu faţa suptă,
Când bietele căminuri se mistuiau sub rug,
Şi când, întorşi la vetre, cu jaliştea pe drum,
Nu mai găseau în sate decât grămezi de scrum...

Din jertfa lor, acuma se'nalţă pacea sfântă,
Sub care grâul verde tălăzueşte'n vânt,
Şi plugurile ară, şi ciocârlia cântă,
Şi ese-atâta pâine şi aur din pământ...
Din sângele lor, brazda ce-o'ntoarce plugul greu
Inalţă răsuflarea-i spre viul Dumnezeu !...

Azi, primăvară nouă ni-s'a ivit în ţară,
Cu raze mângâioase, cu blânde adieri,
Sub care Neamul, harnic, cu plugurile-i ară,
Cu noui nădejdi în suflet, ca florile de meri...
O primăvară nouă — începere de Veac, —
Intregul Neam să-şi afle durerilor lui leac!...

CUPRINSUL